

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **WELS - MONT – PRAHA s.r.o.,** se sídlem Národní 25/961, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu,** se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2004, čj. FŘ 5282/15/04, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2011, čj. 8 Af 68/2010 – 220,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2011, čj. 8 Af 68/2010 - 220, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobkyně se správní žalobou u městského soudu domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného. V žalobě současně požádala o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení právního zástupce.

[2] Městský soud žalobu usnesením ze dne 19. 11. 2008, čj. 8 Ca 218/2007 - 83, odmítl pro opožděnost. Nejvyšší správní soud v důsledku kasační stížnosti podané žalobkyní toto usnesení rozsudkem ze dne 10. 11. 2010, čj. 1 Afs 50/2010 - 182, zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vyslovil přitom právní názor, jímž městský soud zavázal v dalším řízení posoudit na podkladě tvrzení stěžovatelky a

důkazů, které předložila, zda při doručování rozhodnutí žalovaného stěžovatelce v měsíci prosinci 2004 byly splněny podmínky § 17 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v platném znění (dále jen „zákon o správě daní a poplatků"), pro nastoupení fikce doručení. V mezidobí došlo ke změně rozvrhu práce městského soudu a věc byla zde dále vedena pod sp. zn. 8 Af 68/2010.

[3] Žalobkyně v dalším průběhu řízení znovu požádala o ustanovení právního zástupce. Městský soud proto vyzval žalobkyni k zaslání vyplněného formuláře o jejích osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Žalobkyně doložila potvrzení o majetkových poměrech, ve kterém mimo jiné uvedla, že má tyto dluhy: 30 000 Kč (věřitel 1), 400 000 Kč (věřitel 2) a 600 000 Kč (věřitel 3) z důvodu druhotné platební neschopnosti. Dále doložila vyrozumění živnostenského úřadu (Úřad městské části Praha 1) o přerušení provozování živnosti, kterými bylo provozování předmětu podnikání žalobkyně postupně přerušeno až do 30. 6. 2011, stejně jako rozhodnutí jiných soudů, kterými jí bylo přiznáno osvobození od soudních poplatků.

[4] Městský soud její žádost o ustanovení advokáta zamítl usnesením uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku. V odůvodnění městský soud uvedl, že žalobkyně nedoložila své tvrzení o nedostatku finančních prostředků, neboť nepředložila kopie daňových přiznání k dani z příjmu právnických osob nebo jiné doklady finančních úřadů. Dále konstatoval, že žaloba byla podána opožděně. Dospěl tak k názoru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný ve smyslu § 36 odst. 3 věty druhé s. ř. s. ve znění účinném do 31. 12. 2011. Z tohoto důvodu nebyla splněna ani podmínka potřeby ustanovit žalobkyni k ochraně jejich práv právního zástupce.

[5] Protože žalobkyně s tímto rozhodnutím městského soudu nesouhlasila, podala proti němu kasační stížnost.

II.
Stručné shrnutí argumentů v kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Včas podanou kasační stížností se žalobkyně („stěžovatelka") domáhá zrušení napadeného usnesení městského soudu. Usnesení považuje za nezákonné, protože nedostatek finančních prostředků nemůže být důvodem odpírajícím právo na spravedlivý proces, zastoupení advokátem a jednání před soudem. Odůvodnění městského soudu je dle jejího názoru zavádějící až nepravdivé, neboť v prohlášení o majetkových poměrech dle jejího tvrzení uvedla, že její dluhy činí 1 300 000 Kč, nikoliv 1,300.00 Kč, jak uvedl městský soud v napadeném usnesení. Navíc, do spisu doložila přerušení obchodní činnosti počínaje od 24. 10. 2003 do 30. 6. 2011. Z toho logicky dle stěžovatelky vyplývá, že nemůže mít ani příjmy podléhající dani z příjmů. Ve výzvě ze dne 26. 5. 2011 jí sice městský soud vyzval k doložení finanční situace, avšak neuvedl, které konkrétní písemné listiny bude posuzovat a hodnotit, tj. které listiny má stěžovatelka (kromě přiloženého formuláře) doložit. Stěžovatelka se domnívá, že městský soud postupoval v rozporu s § 36 odst. 1 s. ř. s., neboť jí nesprávným poučením (resp. nepoučením) způsobil újmu.

[7] Další námitkou napadá postup městského soudu při hodnocení skutkového stavu. Soud se prý vůbec nezabýval předloženými důkazy prokazujícími její absolutní nemajetnost, vůbec nehodnotil doložená rozhodnutí jiných soudů, kterými byla od soudních poplatků osvobozena. Žádný z těchto jiných soudů přitom nepožadoval doložení daňových přiznání či jiných daňových dokladů.

[8] Stěžovatelka je přesvědčena, že městský soud není nestranný a objektivní a při hodnocení předložených listin postupoval tak, aby zvýhodnil státní instituci. Takovým postupem je zcela nemajetné stěžovatelce odpíráno mezinárodně i ústavně garantované právo na spravedlivý proces. Z těchto důvodů stěžovatelka navrhla, aby bylo napadené usnesení zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III.
Právní názor Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud netrval na zaplacení soudního poplatku ani zastoupení stěžovatelky advokátem podle § 105 odst. 2 s. ř. s. Trvání na zastoupení stěžovatelky advokátem a zaplacení soudního poplatku by totiž znamenalo pouze řetězení řešeného problému a ve svém důsledku by popíralo smysl samotného řízení o tomto typu kasační stížnosti (shodně např. rozsudky NSS ze dne 28. 4. 2004, čj. 6 Azs 27/2004-41, publ. pod č. 486/2005 Sb. NSS, ze dne 24. 10. 2007, čj. 1 Afs 65/2007-37 nebo ze dne 24. 8. 2011, čj. 4 Azs 22/2011-46).

[11] Dále Nejvyšší správní soud zvážil včasnost kasační stížnosti. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí krajského (zde městského) soudu (viz § 106 odst. 2 s. ř. s.). Podmínku dodržení lhůty k podání kasační stížnosti posuzuje zdejší soud z úřední povinnosti; zjistí-li že nebyla dodržena, kasační stížnost odmítne podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[12] S ohledem na skutečnosti vyplývající ze spisu bylo nezbytné postavit najisto, zda byla kasační stížnost podána ve lhůtě předepsané zákonem. Městský soud napadené usnesení doručoval stěžovatelce do datové schránky dne 4. 7. 2011 v souladu s § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, v platném znění. Podle tohoto ustanovení [u]*možňuje-li to povaha dokumentu a má-li právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo na místě*. Doručení dokumentu do datové schránky nastane *okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu* (§ 17 odst. 3 cit. zákona). V daném případě se stěžovatelka do datové schránky přihlásila dne 4. 7. 2011, což ostatně sama činí nesporným, avšak z technických důvodů na straně městského soudu neměla přístup k příloze datové zprávy (znění napadeného usnesení). Z tohoto důvodu se proto písemností ze dne 10. 7. 2011 obrátila na městský soud s žádostí o opakované doručení příslušné přílohy ve vhodném elektronickém formátu. Městský soud této žádosti vyhověl a napadené usnesení stěžovatelce znovu zaslal

dne 18. 7. 2011. Ve stejný den se stěžovatelka přihlásila do datové schránky. Řádné doručení proto nastalo až tímto dnem a toto datum je rovněž rozhodující pro počítání lhůty k podání kasační stížnosti. Stejného názoru je ostatně i městský soud, a to dle svého stanoviska v předkládací zprávě zdejšímu soudu. Lhůta k podání kasační stížnosti uplynula dne 1. 8. 2011. Kasační stížnost stěžovatelka podala dne 28. 7. 2011; byla proto podána v zákonné lhůtě dle § 106 odst. 2 s. ř. s.

[13] Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených § 103 s. ř. s. Uplatněné kasační námitky směřují proti postupu městského soudu při hodnocení splnění podmínek pro ustanovení právního zástupce a lze je tak podřadit pod konkrétní kasační důvody uvedené v cit. ustanovení [konkrétně kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud je při posuzování kasační stížnosti vázán jejím rozsahem i důvody; to neplatí v případě, kdy řízení bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V takovém případě přihlíží kasační soud k těmto důvodům i bez návrhu stěžovatele.

[14] Právě uvedená situace nastala i ve věci stěžovatelky. Nejvyšší správní soud musel přihlédnout k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Tato vada je současně důvodem ke zrušení napadeného usnesení.

[15] K tomu zdejší soud uvádí následující.

[16] V napadeném usnesení městský soud vycházel z § 35 odst. 8 s. ř. s. a § 36 odst. 3 s. ř. s. ve znění účinném do 31. 12. 2011. Podle § 35 odst. 8 navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát. Podle § 36 odst. 3 účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne.

[17] V odůvodnění napadeného usnesení městský soud uvedl, že žalobkyně k výzvě soudu doplnila žádost o ustanovení právního zástupce vyplněným prohlášením o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. V něm uvedla, že má přerušenou obchodní činnost a že má dluhy ve výši 1,300.00 Kč z důvodu druhotné platební neschopnosti. Stěžovatelka však nedoložila svou finanční situaci kopiemi daňových přiznání k dani z příjmu právnických osob nebo jinými doklady finančních úřadů. Za této situace městský soud nemohl zjistit, jaká byla její finanční situace v době rozhodování soudu. Nedostatek prostředků proto stěžovatelka neprokázala a nemohla tak být osvobozena od soudních poplatků. Navíc, dle názoru městského soudu byla žaloba i přes rozhodnutí NSS vydané v této věci dříve, podána po marném uplynutí zákonné lhůty k jejímu podání, a tím zjevně neúspěšná ve smyslu výše cit. ustanovení. Městský soud stručně konstatoval, že z tohoto důvodu není splněna ani podmínka potřeby ochrany práv stěžovatelky.

[18] Uvedené úvahy považuje zdejší soud za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[19] Právo na bezplatné zastoupení je přímo podmíněno splněním či nesplněním podmínek pro osvobození od soudních poplatků (rozsudek NSS ze dne 13. 9. 2007, čj. 9 As 43/2007 - 77). S ohledem na § 36 odst. 3 s. ř. s. však nesmí být podaný návrh zjevně neúspěšný. Okruhy podmínek, které je soud povinen zkoumat při posuzování žádostí o ustanovení advokáta, shrnul Nejvyšší správní soud v bodě 15 rozsudku ze dne 9. 6. 2011, čj. 1 As 65/2011 - 56, takto: „*Při posuzování žádosti o ustanovení zástupce z řad advokátů se tedy musí soud zabývat třemi okruhy otázek. Zaprvé, zda má žadatel finanční prostředky, které by postačovaly k úhradě běžné výše nákladů zastoupení profesionálem v oboru práva. Zadruhé, zda návrh, k němuž se vztahuje žádost o ustanovení zástupce, není zjevně neúspěšný. Zatřetí, zda je ustanovení zástupce nezbytné k ochraně práv navrhovatele.*“

[20] Pokud jde o první podmínku, povinnost doložit nedostatek prostředků je na straně žadatele o ustanovení právního zástupce (srov. zejm. rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2005, čj. 7 Azs 343/2004 - 50, publ. pod č. 537/2005 Sb. NSS). Žadatele však netíží důkazní břemeno ve vztahu k neexistujícím skutečnostem, jinak by byla popřena tzv. negativní důkazní teorie (viz rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2006, čj. 3 Azs 35/2006 - 104, publ. pod č. 951/2006 Sb. NSS; z aktuální judikatury k této otázce pak např. rozsudek ze dne 30. 6. 2011, čj. 4 As 19/2011 - 75 nebo rozsudek ze dne 27. 10. 2011, čj. 7 As 29/2011 - 37). Žadatel tedy nemůže být vyzván k prokazování něčeho, co nemá. V takovém případě může soud zkoumat pouze pravděpodobnost a věrohodnost tvrzení účastníka řízení, zejména v kontextu jeho jiných tvrzení a obsahu spisu, případně jej vyzvat k prokázání skutečností, které prokázat lze (viz rozsudek NSS ze dne 17. 9. 2008, čj. 4 Ads 90/2008 - 130).

[21] Ze spisu, zejména z potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech ze dne 30. 5. 2011 (č.l. 204), vyplývá, že stěžovatelka měla k tomuto dni přerušenou obchodní činnost. To doložila několika po sobě navazujícími potvrzeními živnostenského úřadu. Dále z uvedeného formuláře vyplývá, že má dluhy ve výši 1 030 000 Kč (tedy nikoliv 1,300.00 Kč jak uvedl městský soud, ani 1 300 000 Kč, jak uvedla stěžovatelka v kasační stížnosti). Zbývající položky formuláře týkající se příjmů a majetku stěžovatelka proškrtala. Z obsahu spisu a z výpisu z obchodního rejstříku je pak zřejmé, že jediným jednatelem a společníkem stěžovatelky je pan P. Pátek a stěžovatelka nemá ani žádné zaměstnance.

[22] Stěžovatelce rozhodně nelze vytknout, že nedoložila daňová přiznání nebo jiné doklady finančních úřadů, ke kterým ji vyzýval městský soud 17. 8. 2007. Výzvu k předložení těchto dokumentů městský soud učinil ve fázi řízení, která předcházela rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o zrušení původního odmítavého rozhodnutí městského soudu. Poté, co stěžovatelka znovu požádala o ustanovení advokáta, jí sice městský soud vyzval k vyplnění příslušného formuláře o majetkových poměrech, avšak v příslušném přípise (č.l. 201) se výzva k doložení dokladů finančních orgánů nenachází.

[23] Měl-li městský soud pochybnosti o údajích uvedených ve vyplněném formuláři a vytýká-li stěžovatelce, že nedoložila daňová přiznání či jiné doklady finančních úřadů, měl jí vyzvat k jejich doplnění, popř. uvedení nových skutečností majících vliv na majetkové poměry. Tak však neučinil. Přesto uzavřel, že nemohl zjistit, jaká byla finanční situace stěžovatelky v době rozhodování soudu. Tento postup nelze přičítat k tíži stěžovatelky.

[24] Podle druhé podmínky nesmí být návrh (zde žaloba) zjevně neúspěšný. Soudní řád správní legální definici tohoto pojmu nepodává. Pokus o judikaturní výklad pojmu „zjevně neúspěšný“ učinil zdejší soud např. v rozsudku ze dne 24. 3. 2006, čj. 4 Ads 19/2005 - 105 (publ. pod č. 909/2006 Sb. NSS), v němž vyslovil, že *„zjevná neúspěšnost návrhu by měla být zjistitelná bez pochyb, měla by být nesporná a naprosto jednoznačná bez toho, aby bylo prováděno dokazování“*. Své závěry pak zdejší soud dále rozvinul např. v rozsudku ze dne 19. 12. 2007, čj. 7 Afs 102/2007 - 72: *„Vlastnost „zjevně neúspěšného návrhu“, kterou zákonodárce vyjádřil pojmem ´zjevně´, je třeba vykládat jako vlastnost návrhu seznatelnou ´na první pohled´, jehož neúspěšnost je bez jakýchkoliv pochybností a dokazování zcela jednoznačná, nesporná a okamžitě zjistitelná. Takovým ´zjevně´ neúspěšným návrhem může být např.: opožděně podaná žaloba, opožděně podaná kasační stížnost; návrh na prominutí zmeškání zákonné lhůty, kterou nelze prominout; návrh, který je výslovně (bez meritorního posouzení charakteru a povahy žalobou napadeného úkonu) vyloučen z meritorního přezkoumání, jako je např. kasační stížnost proti usnesení o přerušení řízení.“*. Obdobně se k „zjevné neúspěšnosti“ staví i doktrína (srov. např. Bureš, J. - Drápal, L. - Krčmář, Z. a kol.: Občanský soudní řád. Komentář. I. díl, 7. vydání, Praha: C. H. Beck, 2006, s. 637).

[25] V posuzovaném případě se sice městský soud k této otázce vyjádřil, avšak toliko konstatováním, že žaloba je z důvodu opožděného podání zjevně neúspěšná. Právní závěr o opožděnosti vyjádřil následovně: „[...] *i přes shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu* [se soud domnívá], *že žaloba byla podána žalobcem na poště dne 11. 7. 2007, tedy po marném uplynutí lhůty dne 21. 2. 2005 (pondělí), a je tedy zjevně opožděná.*“ Uvedená otázka však byla stěžovatelkou od počátku činěna spornou, a to na základě obsáhlé skutkové a právní argumentace. Ostatně proto Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku zavázal městský soud, aby se zabýval též argumenty stěžovatelky, podle níž jí rozhodnutí žalovaného nebylo na přelomu roku 2004 a 2005 vůbec doručeno. Činí-li tedy stěžovatelka otázku opožděnosti žaloby spornou na základě relevantních argumentů, s nimiž se bude městský soud povinen vypořádat v eventuálním usnesení odmítajícím žalobu pro opožděnost, nelze v rozhodnutí o neustanovení právního zástupce zásadně argumentovat tím, že žaloba je opožděná. To neplatí jen tehdy, pokud by městský soud shledal, že argumentace, podle níž žaloba opožděná nebyla, je naprosto jednoznačně odsouzena k nezdaru, a to s ohledem na výklad aplikovatelných právních předpisů. To by ale byl městský soud povinen vyjádřit ve svém rozsudku přezkoumatelným způsobem.

[26] Povinnosti přezkoumatelného způsobu rozhodování městský soud nezbavuje ani skutečnost, že by na stejných důvodech (úvahách) následně založil i své finální rozhodnutí, odmítající žalobu pro opožděnost. Povinnost soudů své rozhodnutí řádně odůvodnit je jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojmu právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování. Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé [srov. k tomu např. nález sp. zn. III. ÚS 84/94 ze dne 20. 6. 1995 (N 34/3 SbNU 257) nebo nález sp. zn. III. ÚS 94/97 ze dne 26. 6. 1997 (N 85/8 SbNU 287); všechna rozhodnutí ÚS jsou dostupná na http://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx].

[27] Napadené usnesení městského soudu je proto nepřezkoumatelné. Konstatoval–li městský soud, že žaloba, o které vede řízení, byla podána opožděně, aniž by vysvětlil, proč na tomto závěru zcela zjevně nemohou změnit nic ani argumenty stěžovatelky uvedené v žalobě, nelze takový postup akceptovat. Právě tyto (zamlčené) úvahy totiž zjevně vedly k tomu, že městský soud nakonec žádost o ustanovení právního zástupce zamítl. Navíc, z celkového rozsahu 2 stran napadeného usnesení se této, pro věc jednoznačně klíčové otázce, městský soud věnoval pouze v rozsahu jedné rozvité věty. Není-li z odůvodnění městského soudu jasné, jakým způsobem dospěl, přes opačné stěžovatelčiny argumenty, k nepochybnému závěru o opožděnosti žaloby a tedy její zjevné neúspěšnosti, vede tento postup k libovůli v rozhodování soudů ve smyslu cit. judikatury Ústavního soudu. Městský soud tak zatížil své rozhodnutí vadou, která mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí o zamítnutí žádosti.

[28] Za této situace jsou již dány podmínky pro zrušení napadeného usnesení, neboť městský soud neuvedl dostatek důvodů pro svůj závěr, což však mohlo ovlivnit zákonnost jeho rozhodnutí. Další – třetí - podmínkou, která musí být splněna pro účely ustanovení právního zástupce, tj. nezbytnost ochrany práv stěžovatelky, se proto kasační soud již podrobně nezabýval, přesto pro úplnost odkazuje na svou bohatou judikaturu týkající se této otázky, např. na rozsudek ze dne 27. 5. 2004, čj. 4 As 21/2004 - 64, nebo rozsudek ze dne 30. 9. 2003, čj. 1 Azs 5/2003 - 47, publ. pod č. 108/2004 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 19. 10. 2006, čj. 6 Azs 306/2005 - 66.

IV.
Závěr a náklady řízení

[29] S ohledem na shora uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a to z důvodu, ke kterému přihlédl z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Proto zrušil usnesení městského soudu a věc mu vrací k dalšímu řízení (viz § 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[30] Městský soud proto znovu posoudí splnění podmínek pro ustanovení právního zástupce v řízení o správní žalobě. Dospěje-li k závěru, že tyto podmínky splněny nebyly, své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodní v rozhodnutí o zamítnutí žádosti o ustanovení advokáta. Přihlédne eventuálně též k další judikatuře Nejvyššího správního soudu, která vysvětluje aplikaci podmínek osvobození od soudních poplatků ve vztahu k právnickým osobám, zejména jednočlenným společnostem s ručením omezeným (srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2011, čj. 1 As 126/2011 - 304, bod 22). Současně se eventuálně vypořádá také s návrhem stěžovatelky o ustanovení konkrétního advokáta ze dne 18. 5. 2011 (č.l. 199) (k tomu viz např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 12. 2009, čj. 7 Azs 24/2008 - 141, publ. pod č. 1995/2010 Sb. NSS).

[31] V novém rozhodnutí pak městský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. února 2012

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu